

disse Banffeligheder nævne eller paapege. Jeg troer dermed, at jeg har svaret paa, hvad den ærede Rigsdagsmand har behaget at bemærke angaaende mine tidligere Uttringer.

Hall: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den høitærede Premierminister har Ordet.

Premierministeren: Jeg har allerede udtalt, at jeg betragter det Spørgsmaal, som i Aften har beskæftiget os, og som har givet Anledning til alvordige Forhandlinger, for at være mere et Form- end et Realitets-Spørgsmaal, Noget, hvori jeg ogsaa stemmer overeens med den ærede Ordfører; jeg har derhos sagt, at fra Regjeringens Standpunkt var det, navnlig efter det Trin, hvorpaa Sagen nu for Tiden staaer, mindre vigtigt, hvad enten den nye Grundlov for Kongerigets særlige Anliggender kom frem i Form af en ny særegen Lov, som skulde bestaae og forklares af sig selv, eller den fremkom i den Skikkelse, at blot den nugældende Grundlov astryktes, og at dertil søiedes de Forandringer, som gjordes deri; men jeg har dog paapeget, hvorledes det under de Forhandlinger, som muligviis senere ville finde Sted, kunde være beqvemtest, at man gav Grundloven den Form, som i og for sig er den naturligeste for enhver Lov og navnlig for en Grundlov, saa at den optog blot det, som endnu er gjældende, og udelod det, som ikke gjaldt. En æret Rigsdagsmand har udviklet, hvorledes der paa Bunden af nogle Afstemninger, der ere foregaaede her i Thinget, har ligget den Forudsætning, at man vilde bevare den Form, hvormed der er Spørgsmaal under nærværende Afstemning, og at man maatte tilstaae, at enkelte Afændringer, som vare foreslaaede til Regjeringens Udcast, og som vare vedtagne, i og for sig vare ikke aldeles passende. Jeg betragter Spørgsmaalet, om hvilken Form man skal vælge, nærmere at vedkomme Rigsdagen end Regje-

ringen; Spørgsmaalet er, hvilken er den rette og meest logiske Form for Loven. Jeg troer, at, naar man vil sætte Priis paa at have Love i en naturlig og let tilgængelig Form, hvori det, hvad der i Fremtiden virkelig skal være Grundlov, findes, og intet Andet, saa gjorde man bedst i at forkaste det Endringsforslag under Nr. 43, hvormed der er Tale. Dersom man derimod vil have, at det Historiske fortrinsviis skal gjøre sig gjældende, vilde man være tilbøielig til det Modsatte. Med al den Kjærlighed og Agt, man kan have for det Historiske, saa synes det, at man netop bevarer den rette Agtelse, det skal have, naar man holder det inden for dets rette Grændser, og, fordi man vil bevare den historiske Grundring, derfor behøver man ikke at blande det Historiske ind i det, der virkelig er gjældende, og derved gjøre dette uklart og besværligt. Med Hensyn hertil skal jeg endnu bemærke, at, dersom man vælger den Form, hvori det Historiske fortrinsviis træder frem, og man siden med Tiden skulde komme i det Tilfælde igjen at gjøre Forandring i de forandrende Bestemmelser, saa blev Forviklingen og Uklarheden større, og det forekommer mig ogsaa at være et nyt Motiv til at vælge den klarere Form. At den historiske Grundring skulde gaae tabt derved, troer jeg paa ingen Maade man kan antage. Naar ældre Love ophæves ved nye Love, er der altid Mange, som bevare stor Interesse for de ældre Love og udtale sig derom med særlig Kjærlighed. Men der kan med Hensyn til en Lov, der er hele Folket saa bekendt som den nærværende, og som er af saa stor overordentlig Interesse, ikke være noget Spørgsmaal om, at Grundringen om, hvad der er skeet, vil bevare sig uden Hensyn til, om den nærværende Grundlov baade i det, der skulde gjælde for Fremtiden, og i det, der skulde ophæves, kom til at fremtræde i Lovsform eller ikke.